

XXV Всеукраїнський конкурс учнівської творчості

номінація «Література»

“Огонь запеклих не пече” (Т. Шевченко)

Оповідання «У боротьбі народжуються герої»

Виконала:

Гнатишин Марта Романівна,

учениця 10-А класу Ліцею №1

Зимноводівської сільської ради

Керівник:

Поліщак Галина Миколаївна,

учитель української мови та літератури

Ліцею №1

Зимноводівської сільської ради

У боротьбі народжуються герої

Зорі над головою блимали і, мовби посміхалися до нього. Остап розплющив очі - і різкий біль пройняв усе тіло. Навколо було тихо, тільки листя шепотіло. Ніде, нікого... Тиша безмовна, глуха оповила світ. Хлопець намагався підвестися, але слабкість і шум у вухах змусили його знову притулитися до землі. Він зрозумів, що поруч нікого нема... Нема побратимів, що були з ним до нападу ворога.

Як дістатися до своїх? Може, близько медична частина? Але поруч безгоміння та мовчанка. «За що? Чому?», - така думка не давала спокою. Остап намагався звестися на ноги, але зусилля були марні. Знову даремно спинався. Але вони підгиналися, не слухали тіло. Навіть не знав, скільки часу минуло, відколи він тут, поранений та знесилений. Встає ще раз, але ні... Біль, голод, виснаження - усе давало про себе знати. Не хотів умирати... Заплющив очі, і примарився йому дід. Це його слова: «Лиш боротись - значить жить». Гасло упівців, яке часто промовляв дід. Подумав ще трохи вояк, а потім поповз уперед. Не знав Остап, де найближче село, хто допоможе, але розумів, що треба рятуватися. Повз, опираючись на живіт, бо ноги не слухали. Хотів їсти, мучила спрага. Раптом щось заблищало попереду. Це - калюжі після дощів. Він добрався до однієї, зачерпнув води і напився з долоні. Вода була несмачна, гіркувата. Але ковтнув... потім ще... Сили потроху прибували, відновлювались. Знову рухався вперед, хоч був знесилений і змучений.

Відчув, що небо темніє, насувається ніч. Десь голосно скрекотала сорока.

Хлопець задрімав. І знову привидівся дід. Був у формі вояка УПА. Він казав, що ворог добрий, тільки мертвий. Коли старий довідався, що батько поранений у боях за Покровськ, заплакав, а потім сказав: «Тепер, онучку, твоя черга».

...Остап сам пішов у військкомат, а за кілька днів поїхав на фронт. Просився у батькову бригаду. Тато вже почав ходити.

Після кожної атаки ворога солдатів у полку ставало все менше. Коли ворожі дрони та ракети летіли на наші позиції, сховатися було неможливо.

Він не міг згадати, як опинився так далеко від своїх позицій. Мабуть, ударною хвилею віднесло.

Знову гострий біль дав знати про себе. Тепер боліло все тіло. Знепритомнів від страждань. Згадав розповідь діда, як той біжить за возом, зі скрученими руками, на якому везуть сестер, брата, батьків. На станції всіх вантажать у товарні вагони, як худобу. Діти і хворі гинули в дорозі. Вночі їх просто викидали з вагонів. Приїхав із родиною в населений пункт Інта. Жили в бараці. Старші повмирали, а дід повернувся в село, коли став дорослий. Минув час... Він збудував хату, одружився. У нього народився син. У сина народився я, Остап. Згодом, закінчивши школу, я став студентом університету.

Дід завжди був чомусь у центрі подій. Допомагав удовам, ремонтував дороги, відвідував сиротинець у сусідньому районі, став депутатом сільської ради... Коли розпочалась війна, батько пішов на фронт. Тоді ми жили від повідомлення до повідомлення...

Знову нічна прохолода охопила тіло... Почав потроху повзти. Відпочивав, а потім знову повз. Сили десь поділися, і хлопець заплющив очі... Ранок пробився крізь дерева, його погляд був спрямований у небо. Він не бачив світанку. Пригадував, як збирали батьки та сусіди на військове спорядження. Голос діда лунав крізь запаморочення: «Онучку, не впусти москаля на рідну землю». «А я?» – сумно зітхнув Остап.

Минуло кілька діб. Хлопець лежав нерухомо. Блукала непевна думка: «Невже помру від голоду і болю?».

Остап зрозумів, що чийсь руки обіймають його за плечі. Розплющити очі не мав сили. Відчув, як гарячі сльози капнули на щоки та голос тата. «Сину, дитино, живи...», - шепотів він.

Коридор лікарні був завалений пораненими. Рани перев'язували дбайливі руки. Полегшення не відчував. Лише на третій день упізнав тата. Він сидів біля ліжка і гладив сина по голові. Після поранення батько вже воював. А хлопця відправили до Львова, до військового госпіталю. Тут потрохи навчився ходити. Тепер Остапа чекав реабілітаційний центр.

Настало літо, спекотне, безвітряне. Хлопець уже самостійно ходив, долав фізичні навантаження. Рідні сподівались, що Остап повернеться додому, перебуде до кінця літа й підлікується.

Вечір був наповнений свіжістю, легкий вітер ховався між гілками. Юнак зайшов збуджений до хати:

- Мамо, дідусю, - я на фронт із нового тижня. Буду проситися у свій полк.
- Тобі б ще полікуватися, - промовила мама, - ще не зовсім здоровий.
- Мої друзі сумують за мною, та й батько там...

Кілька днів діставався до фронту попутними машинами. На передовій стояли вірні друзі та батько. Обнялися, поговорили. «Лиш боротись - значить жить», - батько промовив улюблене дідусеве гасло. Розійшлися по своїх укриттях.

Знову мама та дідусь чекатимуть звістки від найрідніших людей.